

Daniela

Čo nám dávajú negatívne a ťažké situácie?

Výchovné lekcie života sa zvyčajne hlásia o slovo presne tak, ako to má byť. Uprostred bežného dňa, typického chaosu, vtedy keď to najmenej čakáme a ani vo sne by nám to nenapadlo. A tak sa jedna prihlásila o slovo presne v takýto deň. Život má proste zmysel pre humor a pozná vždy tú najlepšiu, najrýchlejšiu a vôbec, tú správnu cestu, ako sa stať lepším. Rozhodne viac ako my, hlavne keď si občas zabudneme vidieť ďalej ako od nosa ☺ Mám takú jednu klientku. Volajme ju Daniela. Viem, že by sa jej toto meno páčilo, lebo by sme mali skoro spolu meniny ☺ Aké krásne je napísať, že ju „mám“. Už viac ako trištvrte roka. Adúfam, že ešte dlho budem. Tu je príbeh, ako sa to všetko stalo...

Je taká bežná streda, o 13.00. Idem si do čakárne pre klientku. V našej čakárni je jemné prítómie, relaxačná hudba, niektorí podriemkávajú už tu. Podávam ruku milej dáme a v duchu rozmýšľam, aké je fajn, že na kozmetiku chcú prísť aj sedemdesiat ročné babičky a že s ňou musím prejsť, vzhľadom na jej vek, kontraindikácie detailnejšie. Pri najhoršom dáme v len levanduľový olejček a tak si babka aspoň oddýchne.. „Tuto sa zložte, hneď sa na to pozrieme, poprosím vás vyzlečte sa zatiaľ do tielka, náušnice dole, ďakujem ... „Otáčam sa od zatvárania okna a v tej chvíli začína moja lekcia pripomenutia pokory a toho, čo je v živote dôležité.

Keď som sa na Danielu poriadne na svetle pozrela, uvedomila som si, že sa pozerám na maximálne 45-50 ročnú ženu. Ako tam tak stála, pomaly som odložila papier s kontraindikáciami bokom a sadla som si do kresla. Pokynula som Daniele, nech spraví to isté. Diagnózu som pochopila hneď na prvý pohľad. Na svetle, za zavretými dverami, bez prítómia čakárne, vyzerala pleť (a nielen pleť) skutočne zle. Oči však žiarili životom. Vysvetlila som zopár pokynov, tiež prečo máme iba jednu možnosť ošetrenia pleti a z hľadiska zdravia sa jej teda budeme držať. Pokorne sa poďakovala za vysvetlenie aj za možnosť vôbec prísť na kozmetiku, keď je tak náročný prípad. „Určite ste veľmi dobrá, keď ste tak obsadená, tak som sa na vás tešila, vedela som, že vy to určite zvládnete, že som v dobrých rukách a poradíte mi.“ Prešiel mnou pocit ocenenia a hrdosti, zároveň však pokory a pochopenia a bola som naozaj rada, že tu nesedí životom zatrpknutý zlomený človek, bez štipky ducha a radosti. Pohľad na Danielu však vyvolal aj veľmi citlivé osobné spomienky. Na chorobu doma. Ale tu to bolo ešte horšie. Dnes tu Daniela byť mohla, zajtra nie. Alebo tu môže byť aj ďalších 20 rokov. Prešiel mnou taký zvláštne solidárny pocit k žene, ktorú som poznala presne päť minút. Dávno neverím na náhody. Bolo mi jasné, že mi ju sem niekto zhora pekne nasáčkoval ☺ Len tak v stredu o jednej, prečo nie. **Prečo si nepripomenúť o čom je život? Tušila som, že môj vnútorný svet už nikdy nebude taký ako predtým. Niečo ho veľmi obohatilo. Tak som sa cítila. Sentimentálne? A nech!**

Okamžite sme sa začali rozprávať, ale úplne inak, žiadne formality a oľukávanie sa. Len tak. Bez obalu. Na rovnu. Pomenovali sme si veci, chorobu a možnosti presne tak, ako boli. Vysvetlili sme si, prečo takto reaguje pleť a čo s tým vieme urobiť. A Daniela sa len tešila a užívala si. A stále opakovala, „To je pre mňa taký sviatok, tak som sa dobre cítila, tak som sa nasmiela, tak mi je tu dobre.“ A tak som jej predala permanentku, samozrejme s istými úpravami a špecifikami. Chcela som

sa k nej správať normálne. Dať jej pocit nádeje a šancu, že môže niekam patriť. A chcela som ju vidieť znova. Spýtala som sa aký má z toho pocit a ona na to, že si myslí, že si ide kúpiť veľmi silné liečenie a veľmi príjemné pocity. Mlčky som sa pozrela na svoje certifikáty z terapie a bola som vďačná že viem, čo mám s týmto robiť. Aj tak som však cítila hrču v krku. Vybavili sme formality, objednali sa a rozlúčili sa veľmi netradične :„Keby som neprišla, nevolajte mi. Umrela som. Nechcem vás vystaviť takému šoku, že by vám to niekto musel povedať. Ak by som skutočne nemohla prísť, ja sa ozvem.“ Nepohla som ani brvou. „Neopovážte sa neprísť. Očakávam vás o mesiac, inak vás budem chodiť strašiť, je vám to dúfam jasné Danielka.“ „To ja vás budem v tom prípade chodiť strašiť Sannynka.“ Rozosmiali sme sa. Objali sme sa. Nie je o čom. Uvidíme, čo prinesie život ďalej. Suchý humor nás chvalabohu neopustil.

Za Danielou sa zavreli dvere zvonku a ja som desať minút čumela do blba. Uvarila som si kávu o intenzite 12. Prišlo mi tak zle, že som určite s ďalšou klientkou meškala. Otvorila som okno, zavrela som sa do kancelárie a rozplakala som sa. V hlave mi znelo, ďakujem vám Sannynka tak veľa ste mi dala. Omyl, to vy ste mi tak veľa dala... Moje problémy pred hodinou boli také smiešne a nepodstatné, nemohla som si na ne spomenúť...

V tejto chvíli som sa aj od tohto článku postavila a uvarila si kávu o intenzite 12 ☺ Vzala som mobil do rúk a napísala som mojej „Daniele“ správu. Len tak. Na rovinu, bez okolkov, ako vždy. Ako sa má, či je zdravá a že na ňu myslím. A ešte, že ju mám rada. Práve som si uvedomila, že ešte takmer nič o tej žene neviem, o jej minulosti, že sa stále poznáme veľmi málo a napriek tomu sme si zvláštne blízke. Pocit tepla na hrudi, pocit čo nám do života dobrého prinášajú ťažké veci, je tu pri nej stále. A tiež **ten pocit, že nič pekné nemusíme odkladať. Ako je super povedať niekomu, že ho máme radi, keď ho máme radi. Hneď. Bez okolkov. Áno viem, nedá sa to úplne že vždy. Ale dá sa aspoň na to myslieť, vyslať to v energii, potešiť len tak. Slovom, pohľadom, pohladením, úsmevom, poslaním vtípku. Aké je to dôležité a potrebné.**

Nebola žiadna pandémia a v jej živote bola iná „pandémia“ už veľmi dlho. Nasledujúce stretnutia sa diali každý mesiac ako sviatok. Dnes príde Daniela. Príde. Viem to. Cítim to. Bude sranda, nezavrie sa nám pusa. Všetko si porozprávame. Bude chcieť, aby som jej rozprávala historky a bude sa smiať. Budeme sa niekde medzi maskami baviť o živote a o smrti, o nádeji a o karme. A suchý humor nás neopustí ☺ „Danielka, dám vám domov tieto anjelské karty. Jaj počkajte, tieto nie, tieto už nekúpim, už sa netlačia. Viete, keby niečo. Vezmite si tieto, sú o tom istom, ale k týmto sa ešte dostanem.“ Rehot obidve naraz. „To vás baví vydesiť ma, že meškáte desať minút na termín? Kde sa suchcete? To aby sa jeden o vás aj nedajbože bál Daniela, ale mazajte dovnútra“. A zase rehot na celú firmu, obidve. „Sannynka načo toľko na mňa cápete krémiky na zrelú pleť, mne to nebude treba“ To už sa človek ani nesmeje cez slzy, už sa len smeje. **Aké oslobodzujúce, na nič sa nemusieť hrať, môcť povedať hocičo. A stále sa smiať. Nebedákať, nelamentovať nad ťažkými vecami. Brať to tak, ako to je a hľadať to dobré.** A samozrejme naše tradičné „ Očakávam vás na termíne, neskúšajte si umrieť a neprísť. Celá moja robota na pleť by bola na nič, toto mi chcete urobiť?“ A zase smiech. **Veľmi silné objatie.** Vždy sa lúčime s pohľadom, ktorý je vyrovnaný, plný pochopenia a je jasný - **obe dobre vieme, že vždy to môže byť naše posledné stretnutie. A tak si ho veľmi užívame. Prečo si takto neužívame aj iné dni, iné osoby, iné objatia, iné veci a iné situácie? Asi musí prísť vidina smrti, aby sme pochopili život.** Smrť nie je v mojom živote žiadna novinka, kdeže. Len som bola oveľa mladšia keď tu bola a potrebovala som čas, aby som pochopila jej význam.

A ešte som zabudla na darčeky, na každom stretnutí. Obojstranne. Tak ale ten na Valentína ma veľmi prekvapil. Nie nemala termín, ale išla okolo. Myslím si, že by aj tak prišla, ale nechcela to prezradiť ☺
Zazvonila len tak a vtisla mi balíček s čajikom a čokoládou. Nepijem taký čaj a nejem takú čokoládu.
Viete si však predstaviť, že to bol najlepší čaj a najlepšia čokoláda. **Chutili jedným z tých skutočných záujmov, voňali skutočným citom a ulepili mi ruky skutočnou pozornosťou a ocenením. Už som niekedy také darčeky dostala a sú veľmi krásne, vzácne a veľmi cenné. Niektoré sa ale nedajú zjesť ☺**
☺ **A tak pripomínajú, nielen v spomienkach, to podstatné – naozajstnú lásku.**

Čo mi Daniela pripomenula, čo ma naučila?

Že život prináša pekné veci znenazdajky práve vtedy, keď sa uvoľníme a keď sme na ne pripravení.

Že je jedno, ako zle to je, aká je prognóza a že nevidieť svetlo na konci tunela – aj tak sa dá život užívať, vychutnávať si ho. A to aj medzi „bežnými povinnosťami“, ktoré zrazu len tak nezmizli.

Že veta, nedá sa, je o niečom úplne inom. Je o nechce sa.

Že treba myslieť aj na toho druhého, nielen na seba. Lebo potom ten druhý tiež myslí aj na vás.

Že čas je na všetko, že času je dosť a že čas sa vie správať aj veľmi milostivo a vie sa akoby „pridať navyše“ keď je využitý správne a naplno.

Že je životne dôležité myslieť na to čo chceme a nie na to čo nechceme, chopiť sa šance a dať ju v prvom rade sebe samému.

Že aj keď nevieme čo prinesie budúcnosť, prítomnosť je dôležitejšia a treba si ju užívať. A to nám môže v konečnom dôsledku priniesť aj peknú budúcnosť.

Že od nášho postoja, od našich myšlienok závisí úplne celý svet. Potom je buď pekný, alebo nie je.

Že ak prebehne „chémia“ je fuk, či niekoho poznáte dobre alebo vôbec. Vaše srdce to proste cíti.

Že darčeky sú veľmi veľmi dôležité, lebo nám budú vždy pripomínať toho druhého, aj keď s nami v tej chvíli nebude. Alebo tu nebude vôbec. Nevyhodila som ani tú tašku ☺

Že si treba veci hovoriť úprimne, priamo a pekne. Je to veľká sloboda. A keď sa to nedá, netreba sa radšej vôbec rozprávať. Buď to príde, alebo to nepríde.

Že treba viac povedať, prejaviť, myslieť si a dať pozitívnych pocitov aj do „bežných“ situácií, stretnutí a vecí. Netreba čakať, kým nás to naučí smrť, strach alebo kríza.

Že život vždy vie ohúriť, prekvapiť a pohnúť našou dušou a ešte k tomu znenazdajky a tieto momenty znamenajú vždy veľa aj pre iné oblasti vášho života.

Že ...mohla by som písať donekonečna.

Daniela práve odpísala na správu. A zase ma niečo naučila. Že jedna správa a jedna fotka znamenajú často viac ako veľmi veľa.

Ďakujem. Už som si vymyslela ďalší darček ☺ S láskou Sanny